

Sygn. akt I C 2305/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 23 października 2018r.

Sąd Rejonowy Szczecin – Prawobrzeże i Zachód w Szczecinie Wydział I Cywilny

w składzie:

Przewodniczący: SSR Anita Wolska

Protokolant: Aneta Siemaszko

po rozpoznaniu w dniu 23 października 2018r. w Szczecinie

na rozprawie

sprawy z powództwa **Ż. Ł. (1)**

przeciwko **(...) Spółka Akcyjna z siedzibą w W.**

o zapłatę

I. zasądza od pozwanego (...) Spółka Akcyjna z siedzibą w W. na rzecz powódki Ż. Ł. (1) kwotę 2.000 zł (dwa tysiące złotych) wraz z odsetkami ustawowymi od dnia 19 marca 2009r. do dnia 31 grudnia 2015r., a od dnia 1 stycznia 2016r. do dnia zapłaty wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie,

II. oddala powództwo w pozostałej części.

III. zasądza od pozwanego na rzecz powoda kwotę 1.230 zł (jeden tysiąc dwieście trzydzieści złotych) tytułem zwrotu kosztów procesu.

IV. nakazuje pobrać od pozwanego na rzecz Skarbu Państwa- Sądu Rejonowego Szczecin - Prawobrzeże i Zachód w Szczecinie kwotę 264,58 zł (dwieście sześćdziesiąt cztery złote pięćdziesiąt osiem groszy) tytułem nieuiszczonych kosztów sądowych.

SSR Anita Wolska

Sygn. akt I C 2305/14

UZASADNIENIE

Powódka Ż. Ł. (1) pozwem wniesionym w dniu 27 lutego 2014 roku wniosła o zasądzenie od pozwanego (...) Spółki Akcyjnej z siedzibą w W. kwoty 2.000 zł wraz z ustawowymi odsetkami liczonymi od dnia 27 lutego 2009 roku do dnia zapłaty, nadto kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego w kwocie 600 zł oraz opłaty skarbowej od pełnomocnictwa w kwocie 17 zł.

Uzasadniając żądanie powódka wskazała, że w dniu 19 stycznia 2009 roku doszło do kradzieży samochodu marki V. o nr. rej. (...) stanowiącego jej współwłasność, a w chwili zdarzenia legitymowała się umową ubezpieczenia autocasco z pozwanym, dlatego on ponosi odpowiedzialność gwarancyjną za powstałą szkodę. Wskazała, że o zdarzeniu poinformowała organy ścigania, a w dniu 27 stycznia 2009 roku w drodze umowy przeniosła własność pojazdu na pozwanego celem wypłaty odszkodowania, jednak pozwany odmówił przyznania odszkodowania. Powódka dodała, że zawiadzała pozwanego do próby ugodowej, jednak bezskutecznie, a w zakresie odsetek wyjaśniła, że wnosi o

ich zasądzenie od dnia 27 stycznia 2009 roku z uwagi na 30 dniowy upływ terminu do spełnienia świadczenia od zawiadomienia pozwanego o zdarzeniu.

Nakazem zapłaty w postępowaniu upominawczym z dnia 1 lipca 2014 roku Referendarz sądowy w tut. sądzie orzekł zgodnie z żądaniem pozwu.

W piśmie z dnia 11 sierpnia 2014 roku pozwany złożył sprzeciw od nakazu zapłaty i zaskarżył go w całości oraz wniósł o oddalenie powództwa w całości. Nadto o zasądzenie od powódki na jego rzecz kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych oraz opłaty skarbowej od pełnomocnictwa w kwocie 17 zł.

W uzasadnieniu wskazał, że postępowanie likwidacyjne wykazało wiele nieprawidłowości i rozbieżności. Dodał, że drugi komplet kluczy do samochodu wykazuje ślady ingerencji. Pozwany podniósł również zarzut przedawnienia roszczeń i wskazał, że roszczenie przedawniło się w dniu 3 lutego 2013 roku.

Powódka w piśmie z dnia 15 stycznia 2015 roku zaprzeczyła wszystkim wyraźnie nieprzyznanym twierdzeniom strony pozwanej i wskazała, że termin przedawnienia roszczeń najwcześniej mógł upłynąć w dniu 15 stycznia 2013 roku, a wniosek o zawezwanie do próby ugodowej został wniesiony w dniu 14 stycznia 2013r. Tym samym uznać należy, iż bieg przedawnienia został przerwany.

Na dalszym etapie postępowania strony podtrzymały swoje dotychczas wyrażone stanowiska w sprawie.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Powódka Ż. Ł. (1) (poprzednio F.) zawarła z (...) Spółką Akcyjną z siedzibą w W. umowę ubezpieczenia komunikacyjnego AC objętego polisą o nr (...) na pojazd marki V. (...) o nr rej. (...), stanowiącym jej własność, na okres od 28 lipca 2008 roku do 27 lipca 2009 roku, w którym sumę ubezpieczenia określono na kwotę 40.000 zł.

Niesporne, a nadto dowód:

- polisa k. 13 i k. 105,

- odpis aktu małżeństwa powódki k. 56,

- potwierdzenie pokrycia ubezpieczeniowego k. 102, także w katach szkody.

Integralną część umowy ubezpieczenia stanowiły ogólne warunki ubezpieczenia autocasco indywidualnego oraz małego lub średniego przedsiębiorcy zwane dalej OWU AC. Zgodnie z § 8.1 pkt. 11 OWU AC ubezpieczeniem nie są objęte szkody powstałe wskutek kradzieży pojazdu, jego części lub wyposażenia albo zabrania pojazdu w celu krótkotrwałego użycia w przypadku gdy kierujący wysiadł z pojazdu pozostawiając wewnątrz kluczyk lub sterownik służący do otwarcia lub uruchomienia pojazdu bez ich zabezpieczenia z należytą starannością przed możliwością uruchomienia pojazdu przez osobę niepowołaną (a) , po opuszczeniu pojazdu i pozostawieniu go bez nadzoru kierującego lub pasażerów, pozostawiono w pojeździe lub nie dokonano zabezpieczenia z należytą starannością poza pojazdem dokumentów pojazdu (dowodu rejestracyjnego lub karty pojazdu) lub kluczyka lub sterownika służących do otwarcia lub uruchomienia pojazdu, lub do urządzenia zabezpieczającego przed kradzieżą (b) lub po opuszczeniu pojazdu i pozostawieniu go bez nadzoru kierującego lub pasażerów nie dokonano zabezpieczenia pojazdu w sposób przewidziany w jego konstrukcji i nie uruchomiono wszystkich urządzeń zabezpieczających przed kradzieżą, określonych we wniosku, chyba, że kradzieży dokonano z pomieszczenia zamkniętego(c). Wyłączenia odpowiedzialności , o których mowa w lit. a,b i c nie mają zastosowania, jeżeli spełnienie określonych tam warunków było uniemożliwione uprzednim użyciem przemocy lub groźby natychmiastowego jej użycia przez sprawcę kradzieży albo zaboru pojazdu. W myśl § 26 zd.1 odszkodowanie wypłacane jest ubezpieczonemu. Zgodnie z § 27.1 pkt 1 w razie kradzieży pojazdu ubezpieczony, ubezpieczający lub osoba uprawniona do korzystania z pojazdu zobowiązana jest do: przekazania (...) SA dowodu rejestracyjnego i karty pojazdu (o ile była ona wydana na ten pojazd) oraz wszystkich kluczyków i sterowników służących do otwarcia lub uruchomienia pojazdu oraz od

urządzeń zabezpieczających przed kradzieżą, określonych we wniosku, w celu ustalenia odpowiedzialności (...) SA w okolicznościach, o których mowa w § 8 ust. 1 pkt 11(a) , a nadto do okazania oryginału umowy o świadczenie usługi monitorowania pojazdu oraz dowodu opłaty abonamentu za okres, w którym przypadał dzień, w którym dokonano kradzieży pojazdu, jeżeli w pojeździe zamontowane było urządzenie zabezpieczające przed kradzieżą poprzez monitorowanie pojazdu(b). W razie kradzieży pojazdu (...) SA może uzależnić wypłatę odszkodowania od przeniesienia na jego rzecz własności pojazdu po jego wyrejestrowaniu(pkt 2). Na mocy § 32 w związku z wystąpieniem wypadku ubezpieczeniowego, ubezpieczony, ubezpieczający lub osoba uprawniona do korzystania z pojazdu zobowiązani są: dokonać telefonicznego zawiadomienia o szkodzie w (...) (tel. (...)) lub zgłosić szkodę w najbliższej jednostce organizacyjnej (...) SA; przedstawić posiadane dowody dotyczące zaistnienia szkody i poniesionych kosztów; ułatwić (...) SA lub służbom działającym na jego zlecenie, ustalenie okoliczności i rozmiaru szkody; umożliwić (...) SA uzyskanie niezbędnych informacji i oświadczeń od osoby korzystającej z pojazdu podczas powstania szkody; zabezpieczyć możliwość dochodzenia roszczeń odszkodowawczych wobec osób odpowiedzialnych za szkodę.

Niesporne, a nadto dowód:

- OWU ubezpieczenia autocasco indywidualnego oraz małego lub średniego przedsiębiorcy k. 14-21 i k. 84-91.

W dniu 19 stycznia 2009 roku powódka zauważyła, że samochód stanowiący jej własność marki V. o nr. rej. (...) został skradziony z ul. (...) w S., o czym powiadomiła policję, a następnie w dniu 27 stycznia 2009 roku zgłosiła szkodę do pozwanego towarzystwa ubezpieczeń. Przekazała także pozwanemu w tej dacie 2 komplety kluczyków do pojazdu. Komisariat Policji S.- N. w drodze postanowienia z dnia 24 lutego 2009 roku umorzył dochodzenie z powodu niewykrycia sprawcy przestępstwa.

Dowód:

- zeznania świadka G. B. k.177-178,

- zeznania powódki Ż. Ł. k.179-180,

- postanowienie o umorzeniu postępowania k. 22,k.101v,

- protokół przyjęcia k. 23 i k. 92,

- protokół zgłoszenia szkody k.95-96v,także w aktach szkody

- pismo pozwanego z 10.03.2009 r. k. 107-108.

W dniu 27 stycznia 2009 roku strony zawarły umowę przeniesienia własności zgodnie, z którą powódka przelała na pozwaną prawo własności pojazdu marki V. pod warunkiem wypłaty przez pozwaną odszkodowania z tytułu kradzieży.

Centrum (...) S.A. w dniu 30 stycznia 2009 roku sporządził dane szkody i wartość pojazdu wycenił na kwotę 35.400 zł.

Pozwany w piśmie z dnia 25 marca 2009 roku sporządził sprawozdanie z przeprowadzonych czynności wyjaśniających.

W piśmie z dnia 15 stycznia 2010 roku pozwany poinformował powódkę, iż nie znalazł podstaw do wypłacenia jej odszkodowania za zdarzenie z dnia 19 stycznia 2009 roku. Wskazał, że w wyniku przeprowadzonego badania ustalono, że na jednym z kluczyków są widoczne ślady ingerencji wraz z uszkodzeniem i usunięciem fragmentu ścianki gniazda, co oznacza, że klucz ten jest nieużyteczny tzn. nie posiada zdolności zwalniania blokady elektronicznej komputera silnika a tym samym uruchamiania samochodu.

Dowód:

- **umowa przeniesienia własności z 27.01.2009r. k. 24-25,**
- **pismo pozwanego z 11.02.2009r. k.26,**
- **sprawozdanie z 25.03.2009r. k. 78-83,k.123,**
- **pismo z 15.01.2010 r. k. 27-28, k. 97-98 i k. 110-110v,**
- **dokumentacja zdjęciowa k.93-94, także w aktach szkody,**
- **dane szkody k. 109.**

Powódka wnioskiem złożonym w dniu 14 stycznia 2013 roku wystąpiła o zawiązanie pozwanej do próby ugodowej w sprawie zapłaty 50.000 zł tytułem odszkodowania za szkodę powstałą w dniu 19 stycznia 2009 roku, jednak ugoda pomiędzy stronami nie została zawarta.

W dniu 28 listopada 2012 roku powódka zawarła z (...) Bank S.A. z siedzibą we W. umowę przelewu na podstawie, której przyjęła prawa do wystąpienia z żądaniem odszkodowania z tytułu umowy ubezpieczenia autocasco w związku z przedmiotowym zdarzeniem.

Dowód:

- **umowa przelewu z 28.11.2012r. k. 29-30,**
- **pełnomocnictwa k.31-32,**
- **odpis pełny KRS k.33-55,**
- **wniosek k. 132-133.**

Wartość rynkowa pojazdu będącego własnością powódki na dzień 19 stycznia 2009 roku wynosiła 42.000 zł.

Kluczykiem oznaczonym nr 1 można było uruchomić pojazd pod warunkiem wyłączenia funkcji identyfikacji użytkownika w systemie alarmowym DOG 30. Kluczyk ten jest oryginalny i może pochodzić z fabrycznego wyposażenia pojazdu, można nim otworzyć zamki pojazdu i uruchomić pojazd. Kluczyk oznaczony nr 2 jest kluczem oryginalnym, mogącym pochodzić z fabrycznego wyposażenia pojazdu. W nasadzie tego klucza ujawniono ingerencję w miejsce osadzenia transpondera immobilisera. Gdyby ów transponder był wyjęty z gniazda i ponownie luźno osadzony w nasadzie kluczyka, kluczyk ten byłby w pełni użyteczny i pozwalał na otwieranie pojazdu i uruchomienie silnika. Natomiast gdyby w miejsce fabrycznego transpondera osadzono inny transponder, to kluczyk ten mógłby służyć do mechanicznego otwierania zamków pojazdu, ale nie możliwe byłoby uruchomienie silnika. Brak jest w aktach sprawy informacji, czy luźno osadzony transponder w kluczyku nr 2 mógł być transponderem z fabrycznego montażu, najpierw wyjętym a potem luźno osadzonym w nasadzie kluczyka. Gdyby ów transponder pochodził z fabrycznego montażu, to kluczyk nr 2 byłby w pełni użyteczny tj. możliwe było otwieranie pojazdu jak i uruchomienie silnika.

Dowód:

- **opinia biegłego sądowego M. M. k. 223-231**

Sąd zważył, co następuje:

Podstawy prawnej pozwu należało upatrywać w przepisie art. 805 § 1 i 2 pkt 1 k.c. zgodnie z którym przez umowę ubezpieczenia zakład ubezpieczeń zobowiązuje się spełnić określone świadczenie w razie zajścia przewidzianego w umowie wypadku, a ubezpieczający zobowiązuje się zapłacić składkę, przy czym świadczenie zakładu ubezpieczeń

polega w szczególności na zapłacie przy ubezpieczeniu majątkowym - określonego odszkodowania za szkodę powstałą wskutek przewidzianego w umowie wypadku.

Bezsporną w niniejszej sprawie była okoliczność, że stanowiący własność powódki pojazd marki V. o nr. rej. (...) stanowił przedmiot umowy ubezpieczenia autocasco zawartej przez strony, a nadto, że integralną jej część stanowiły ogólne warunki ubezpieczenia, zwane dalej OWU AC. Poza sporem było także, iż pozwany z tytułu zaistniałej szkody nie wypłacił powódce żadnej kwoty.

Spór w sprawie dotyczył zaś samej zasadności obciążenia strony pozwanej odpowiedzialnością za szkodę w postaci kradzieży samochodu osobowego należącego do powódki.

Podnieść należy w tym miejscu, iż sposób ustalania wartości ubezpieczonego mienia, szkody i wysokości odszkodowania w przypadku umów ubezpieczenia mienia, a do takiej niewątpliwie kategorii zaliczyć trzeba umowę ubezpieczenia autocasco, określany jest w umowie i uzupełniających ją ogólnych warunkach ubezpieczenia, które zawierają zasady szczegółowe, zwykle odmienne od ustanowionych w kodeksie cywilnym w zakresie odpowiedzialności odszkodowawczej z tytułu deliktu, czy nienależytego wykonania umowy. W konsekwencji - dla ustalenia zasadności stanowisk stron w niniejszej sprawie istotna była treść umowy ubezpieczenia oraz treść uzupełniających ją ogólnych warunków ubezpieczenia.

Materialnoprawny ciężar rozkładu ciężaru dowodu reguluje norma art. 6 k.c. stanowiącego, iż „ciężar udowodnienia faktu spoczywa na osobie, która z tego faktu wywodzi skutki prawne”. Zwrot "wywodzi skutki prawne" odnosi się do strony postępowania i ma to znaczenie, że podkreśla zależność między kierunkiem aktywności dowodowej strony a faktami prawnymi, które ma wykazać. Przedmiotem dowodu są fakty istotne dla rozstrzygnięcia, które można nazwać jako prawne (art. 227 k.p.c.), wśród których należy wyróżnić fakty, z których strona wywodzi skutki prawne i które są opisane w hipotezach norm prawa cywilnego materialnego. Dla potrzeb tego postępowania można podkreślić, iż przepis ten wskazuje kierunek aktywności dowodowej stron, określa więc - w połączeniu z normami prawa materialnego - które fakty podlegają dowodzeniu. Powód dochodząc roszczenia związany jest ciężarem udowodnienia okoliczności uzasadniających żądanie, więc opisanych hipotezami norm prawa cywilnego materialnego znajdujących zastosowanie dla oceny stanu faktycznego. Są to fakty, z których strona wywodzi skutek prawny, a więc prawotwórcze.

Niesporną w niniejszej sprawie była okoliczność, że strony łączyła umowa ubezpieczenia autocasco. W konsekwencji na powódce ciążył ciężar wykazania okoliczności zaistnienia zdarzenia, z którym umowa wiązała obowiązek wypłaty odszkodowania, jak również wartość należnego powodowi z tego tytułu świadczenia. W myśl § 27.1 OWU AC w razie kradzieży pojazdu ubezpieczony, ubezpieczający lub osoba uprawniona do korzystania z pojazdu zobowiązana jest do: przekazania (...) SA dowodu rejestracyjnego i karty pojazdu (o ile była ona wydana na ten pojazd) oraz wszystkich kluczyków i sterowników służących do otwarcia lub uruchomienia pojazdu oraz od urządzeń zabezpieczających przed kradzieżą, określonych we wniosku, w celu ustalenia odpowiedzialności (...) SA w okolicznościach, o których mowa w § 8 ust. 1 pkt 11, a nadto do okazania oryginału umowy o świadczenie usługi monitorowania pojazdu oraz dowodu opłaty abonamentu za okres, w którym przypadał dzień, w którym dokonano kradzieży pojazdu, jeżeli w pojeździe zamontowane było urządzenie zabezpieczające przed kradzieżą poprzez monitorowanie pojazdu. W razie kradzieży pojazdu (...) SA może uzależnić wypłatę odszkodowania od przeniesienia na jego rzecz własności pojazdu po jego wyrejestrowaniu.

Pozwany wskazywał na wiele rozbieżności, co do okoliczności towarzyszących kradzieży oraz nieprawidłowości w zakresie przestrzegania postanowień umowy ubezpieczenia. Podkreślił, że w zeznaniach powódki i użytkownika samochodu G. B. (2) są rozbieżności chociażby, co do miejsca zaparkowania samochodu. Głównym zarzutem strony pozwanej była jednak okoliczność złożenia przez powódkę kluczyków, a jeden z nich ma widoczne ślady ingerencji, co powoduje, że ten klucz jest nieużyteczny. Stanowisko strony pozwanej wynikało z oględzin przeprowadzonych przez prywatnego rzeczoznawcę.

W ocenie sądu powódka za pomocą dokumentów wykazała, że spełniła wymagane przez ogólne warunki ubezpieczenia przesłanki do żądania zapłaty odszkodowania, bowiem przedłożyła pozwanemu wszelkie wymagane dokumenty oraz

złożyła dwa komplety kluczyków. Powódka dokonała również przeniesienia własności skradzionego pojazdu na jego rzecz pozwanego. Z uwagi na powyższe, w ocenie sądu, wykazała zasadność dochodzonego roszczenia.

Strona pozwana zakwestionowała swoją odpowiedzialność za szkodę w związku z czym na niej spoczywał obowiązek wykazania okoliczności wyłączających jej odpowiedzialność za objęte ochroną ubezpieczeniową zdarzenie. Pozwane towarzystwo ubezpieczeń wskazywało, że jej odpowiedzialność z umowy ubezpieczenia wobec powódki została wyłączona na skutek braku spełnienia przesłanek koniecznych określonych w OWU AC. W uzasadnieniu pozwany wskazał, że w toku postępowania likwidacyjnego ustalono, że przedłożone przez Ż. Ł. (1) kluczyki są kluczykami oryginalnymi, jednak jeden z nich nosi ślady świadczące o ingerencji do wnętrza jego nasady i celowego demontażu, co powoduje, że ten klucz jest nieużyteczny, a więc nie służy do otwarcia lub uruchomienia pojazdu, co z kolei jest warunkiem wypłaty odszkodowania. Pozwany na okoliczność podnoszonych przez siebie twierdzeń złożył do akt sporządzone przez pracownika sprawozdanie z przeprowadzonych czynności oraz opinię techniczną (dodatkową).

Powódka w celu wykazania zasadności podnoszonych przez siebie twierdzeń wniosła o dopuszczenie i przeprowadzenie dowodu z opinii biegłego sądowego z zakresu techniki samochodowej. Zgodnie ze złożoną do akt opinią zarówno kluczyk nr 1 jak i kluczyk nr 2 jest kluczem oryginalnym, zaś w nasadzie klucza nr 2 ujawniono ingerencję w miejsce osadzenia transpondera immobilisera. Biegły sądowy wskazał, że kluczykiem oznaczonym nr 1 można było uruchomić pojazd pod warunkiem wyłączenia funkcji identyfikacji użytkownika w systemie alarmowym DOG 30. Dodał także, że brak jest w aktach sprawy informacji, czy luźno osadzony transponder w kluczyku nr 2 mógł być transponderem z fabrycznego montażu, najpierw wyjętym a potem luźno osadzonym w nasadzie kluczyka. Dodał, że gdyby ów transponder pochodził z fabrycznego montażu, to kluczyk nr 2 byłby w pełni użyteczny tj. możliwe było otwieranie pojazdu jak i uruchomienie silnika.

Do treści opinii sporządzonej przez biegłego sądowego odniosła się jedynie strona powodowa podkreślając, że biegły nie zakwestionował oryginalności kluczyków. Pozwany zakład ubezpieczeń nie odniósł się do treści opinii, w związku czym uznać należy, że nie zakwestionował jej wniosków.

Należy wskazać, że dowód z opinii biegłego ma szczególny charakter, gdyż korzysta się z niego w wypadkach wymagających wiadomości specjalnych. Do dowodów tych nie mogą więc mieć zastosowania wszystkie zasady o prowadzeniu dowodów, a w szczególności art. 217 § 1 k.p.c. W świetle art. 286 k.p.c. sąd ma obowiązek dopuszczenia dowodu z dalszych biegłych lub z opinii instytutu, gdy zachodzi taka potrzeba, a więc wówczas, gdy opinia złożona już do sprawy zawiera istotne braki, względnie też nie wyjaśnia istotnych okoliczności (por. wyrok Sądu Apelacyjnego w Lublinie z dnia 30 czerwca 2016 r., III AUa 82/16, LEX nr 2084117). Sąd uznał argumentację biegłego za w pełni przekonującą i konsekwentną, stąd zaaprobował ją w całej rozciągłości. Biegły jest osobą posiadającą wieloletnie doświadczenie zawodowe i brak jest podstaw do kwestionowania jego obserwacji i wniosków w powołanym zakresie. Na uwadze również należy mieć okoliczność, że żadna ze stron nie zakwestionowała jej wniosków.

W świetle powyższego należy uznać, że twierdzenia pozwanego nie zostały poparte żadnymi dowodami, w związku z czym brak było podstaw do uznania, że doszło do wyłączenia odpowiedzialności pozwanego z umowy ubezpieczenia. W konsekwencji Sąd ustalił, iż szkoda powstała wskutek dokonania kradzieży samochodu osobowego należącego do powódki należała do zakresu odpowiedzialności za szkodę pozwanego.

Wydając rozstrzygnięcie Sąd oparł się na złożonych do akt sprawy dokumentach, na zeznaniach powódki i świadka G. B. (2) w zakresie, w jakim ze sobą korelowały oraz na opinii sądowej, dzieląc zawarte w niej wnioski. Podkreślenia kolejny raz wymaga, iż do opinii wydanej w sprawie żadna ze stron nie wniosła zastrzeżeń. Sąd uznał ww. opinię jako całkowicie przekonującą, albowiem została sporządzona w oparciu o całokształt zebranego w sprawie materiału dowodowego przez podmiot dysponujący odpowiednią wiedzą specjalistyczną i doświadczeniem w sporządzaniu tego rodzaju opinii. Zaznaczenia wymaga, iż nie złożono do akt opinii W. G. pomimo zobowiązania obu stron w tym zakresie pod rygorem skutków prawnych z art. 233 § 2 k.p.c. Przede wszystkim kwestia sporna w tym przedmiocie obciążała stronę pozwaną.

Odnosząc się do podniesionego przez pozwanego zarzutu przedawnienia dostrzec należało, iż zgodnie z regulacją z art. 819 § 1 k.p.c. roszczenia z umowy ubezpieczenia przedawniają się z upływem lat trzech. Natomiast zgodnie z § 3 tegoż przepisu w wypadku ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej roszczenie poszkodowanego do ubezpieczyciela o odszkodowanie lub zadośćuczynienie przedawnia się z upływem terminu przewidzianego dla tego roszczenia w przepisach o odpowiedzialności za szkodę wyrządzoną czynem niedozwolonym lub wynikłą z niewykonania bądź nienależytego wykonania zobowiązania. Jednakże należy mieć na uwadze uregulowanie z § 4 ww. przepisu zgodnie, z którym bieg przedawnienia roszczenia o świadczenie do ubezpieczyciela przerywa się także przez zgłoszenie ubezpieczycielowi tego roszczenia lub przez zgłoszenie zdarzenia objętego ubezpieczeniem. Bieg przedawnienia rozpoczyna się na nowo od dnia, w którym zgłaszający roszczenie lub zdarzenie otrzymał na piśmie oświadczenie ubezpieczyciela o przyznaniu lub odmowie świadczenia.

W myśl art. 123 k.c. § 1. bieg przedawnienia przerywa się: 1/przez każdą czynność przed sądem lub innym organem powołanym do rozpoznawania spraw lub egzekwowania roszczeń danego rodzaju albo przed sądem polubownym, przedsięwziętą bezpośrednio w celu dochodzenia lub ustalenia albo zaspokojenia lub zabezpieczenia roszczenia; 2/przez uznanie roszczenia przez osobę, przeciwko której roszczenie przysługuje; 3/przez wszczęcie mediacji. Zgodnie z treścią art. 124 k.c. po każdym przerwaniu przedawnienia biegnie ono na nowo. W razie przerwania przedawnienia przez czynność w postępowaniu przed sądem lub innym organem powołanym do rozpoznawania spraw lub egzekwowania roszczeń danego rodzaju albo przed sądem polubownym albo przez wszczęcie mediacji, przedawnienie nie biegnie na nowo, dopóki postępowanie to nie zostanie zakończone. Jednakże mając na uwadze treść art. 819 § 4 k.c. należało uznać, że termin zaczął biec na nowo w momencie, gdy pozwany wydał decyzję w dniu 15 stycznia 2010 roku o odmowie przyznania odszkodowania w przedmiotowej sprawie. Konkludując należało dojść do przekonania, że w dacie wytoczenia powództwa dochodzone pozwem roszczenie nie uległo jeszcze przedawnieniu. Albowiem w dniu 14 stycznia 2013 roku (data złożenia wniosku) powódka złożyła wniosek o zawezwanie do próby ugodowej w niniejszej sprawie w zakresie zapłaty kwoty 50.000 zł, co przerwało bieg przedawnienia i rozpoczął on swój bieg na nowo. Pozew został zaś wniesiony w dniu 27 lutego 2014 roku. Z uwagi na powyższe zarzut przedawnienia jest chybiony i nie zasługuje na uwzględnienie.

Mając na względzie powyższe Sąd orzekł, jak w pkt I wyroku w zakresie roszczenia głównego, mając na uwadze treść art. 321 § 1 k.p.c.

Natomiast rozstrzygnięcie w zakresie odsetek znajduje uzasadnienie w treści art. 481 § 1 k.c., zgodnie z którym jeżeli dłużnik opóźnia się ze spełnieniem świadczenia pieniężnego, wierzyciel może żądać odsetek za czas opóźnienia, chociażby nie poniósł żadnej szkody i chociażby opóźnienie było następstwem okoliczności, za które dłużnik odpowiedzialności nie ponosi. Zgodnie jednak z art. 817 §1 k.c. ubezpieczyciel obowiązany jest spełnić świadczenie w terminie trzydziestu dni, licząc od daty otrzymania zawiadomienia o wypadku. W myśl zaś art. 817 § 2 k.c. Gdyby wyjaśnienie w powyższym terminie okoliczności koniecznych do ustalenia odpowiedzialności ubezpieczyciela albo wysokości świadczenia okazało się niemożliwe, świadczenie powinno być spełnione w ciągu 14 dni od dnia, w którym przy zachowaniu należytej staranności wyjaśnienie tych okoliczności było możliwe. Jednakże bezsporną część świadczenia ubezpieczyciel powinien spełnić w terminie przewidzianym w §1. Pozwany z ostrożności procesowej podnosił w toku postępowania tą kwestię, iż okres 30 dni od daty zgłoszenia przedmiotowej szkody nie był wystarczającym do wypłaty dochodzonego przez powódkę odszkodowania. Termin ten ewentualnie powinien być liczony t.j. od dnia 04 marca 2009 roku, biorąc pod uwagę, iż decyzja o umorzeniu dochodzenia w sprawie kradzieży pojazdu z uwagi na niewykrycie sprawcy zapadła w dniu 24 lutego 2009 roku i najwcześniej mogła się uprawomocnić z upływem 7 dni na jej zaskarżenie. Sąd przyjął niniejszą argumentację za zasadną (bo skoro takie postępowanie się toczyło, to jego wynik mógł mieć wpływ na wyjaśnienie okoliczności przedmiotowego zdarzenia) i uznał, iż od dochodzonej kwoty odszkodowania należą się odsetki od 19 marca 2009 roku (licząc od dnia 04 marca 2009 roku termin 14- dniowy, o którym mowa w zacytowanej powyżej regulacji). Orzekając w przedmiocie odsetek Sąd miał zarazem na względzie, iż zgodnie z aktualnym brzmieniem art. 481 § 2 k.c., jeżeli stopa odsetek za opóźnienie nie była oznaczona, należą się odsetki ustawowe za opóźnienie – w wysokości równej sumie stopy referencyjnej Narodowego Banku Polskiego i 5,5 punktów procentowych. Wzmiankowany przepis został znowelizowany ustawą

z dnia 9 października 2015 r. o zmianie ustawy o terminach zapłaty w transakcjach handlowych, ustawy – Kodeks cywilny oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. z 2015 r. poz. 1830), która weszła w życie z dniem 1 stycznia 2016 r. (art. 57 ustawy). Dlatego też w zakresie odsetek sprzed daty 1 stycznia 2016 r. należało zasądzić odsetki ustawowe, zgodnie z poprzednim brzmieniem art. 481 § 2 k.c., wedle którego, jeżeli stopa odsetek za opóźnienie nie była z góry oznaczona należą się odsetki ustawowe. W pozostałym zakresie Sąd powództwo oddalił t.j. co do odsetek ustawowych za okres od dnia 27 lutego 2009 roku do dnia 18 marca 2009 roku (pkt II wyroku).

Orzeczenie w przedmiocie kosztów postępowania, zawarte w punkcie III wyroku, oparto o przepis art. 98 § 1 k.p.c. , art. 99 k.p.c. oraz art. 100 zd.2 k.p.c. albowiem powódka przegrała spór tylko w niewielkim zakresie t.j. co do odsetek ustawowych za okres od dnia 27 lutego 2009 roku do dnia 18 marca 2009 roku. Na koszty poniesione przez powódkę składały się koszty zastępstwa procesowego w kwocie 600 zł, ustalone na podstawie § 6 pkt 3 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu(t.j. Dz.U. z 2013r. poz.490), opłata od pozwu w kwocie 30 zł oraz zaliczka na poczet opinii biegłego w kwocie 600 zł. Sąd w pkt III wyroku Sąd zasądził od pozwanego na rzecz powódki kwotę 1.230 zł tytułem zwrotu kosztów procesu. Natomiast rozstrzygnięcie w pkt IV wyroku o treści : „ nakazuje pobrać od pozwanego na rzecz Skarbu Państwa- Sądu Rejonowego Szczecin - Prawobrzeże i Zachód w Szczecinie kwotę 264,58 zł (dwieście sześćdziesiąt cztery złote pięćdziesiąt osiem groszy) tytułem nieuiszczonych kosztów sądowych” oparł na treści art. 113 ust.1 ustawy z dnia 28 lipca 2005 roku o kosztach sądowych w sprawach cywilnych – t.j. Dz.U. z 2010r. Nr 90, poz.594 ze zmianami). Na niniejsze koszty składa się kwota 194,58 zł tytułem kosztów opinii biegłego (która zamknęła się kwotą 794,58 zł i co do kwoty 194,58 zł była wydatkowana z sum budżetowych) oraz kwota 70 zł tytułem uzupełniającej opłaty od pozwu.

SSR Anita Wolska

Sygn. akt I C 2305/14

Dnia 30 października 2018r.

ZARZĄDZENIE

1. Odnotować.
2. Odpis wyroku wraz z odpisem uzasadnienia doręczyć pełn. powódki.
3. Akta przedłożyć z pismem lub za 21 dni od wykonania.

SSR Anita Wolska